

Крізь мокрий туман блимають ліхтарі
На пероні повно тінів і розпливаючих силуетів
І тільки з центру — сам —
безсмутковий промінь грів
І метушливий вечір видавався
вібраціями менуетів

Уяву гріла сіра подорожня сукня
Лоскотав еротично капризний капелюх
І рухалися тіні ніби їм не було ніколи нудно
І відповідав зворушно перонний рух

Скиньте таємничість я не можу зосередкуватись
Губи викривіться в слухнянім стоні.
Хутко відійде потяг.
Ми не будемо з Вами прощатись.
Я люблю, я люблю всіх жінок на пероні!

5. XI. 1918. Київ

[З книги «BLOC-NOTES».](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. Поезії», 1990](#) .